

Änglavingar

Det är kallt. Det är hårt. Jag hör det vardagliga ljudet av storstad. Spårvagnar, bussar och bilar som susar förbi, folk som pratar i telefon och med varandra och klackar som slår mot asfalt i en stressad takt. Jag hör liv och rörelse. När jag öppnar ögonen så ser jag olika människor som passerar och däckens av en buss. Jag sätter mig försiktigt upp och försöker minnas tillbaka. Vad hände i går? Var jag ute på fest och somnade här? Nej det lät inte som mig. Men varför vaknade jag upp mitt i centrum? Och varför reagerar inte alla människor när de ser mig liggandes här på asfalten? Trots att jag har legat på hård mark ett tag så känner jag mig inte stel alls, jag ställer mig försiktigt upp. Jag letar igenom mina fickor efter min mobiltelefon, men jag hittar den inte, mitt buskort eller plånbok finns inte heller. Naturligtvis! Jag måste ha blivit rånad, ingen snattare låter väll någon försvarslös liten tjej ligga kvar på marken orörd? Eftersom jag inte har något buskort så får jag helt enkelt gå hem. Om jag tar vägen förbi kyrkan så tar det ungefär 30 minuter att gå härifrån.

När jag har kommit halvvägs så kan jag se kyrkans höga torn och det lilla cafét som ligger på andra sidan gatan några meter bort. Jag kanske kan låna cafés telefon och ringa hem till mamma eller till Andrea, min bästa vän, kanske var jag med henne igår. Jag hör en bil komma bakom mig på landsvägen och någon sekund senare så susar den förbi i minst 110 km/h, den svänger inte ut eller saktar inte ner som bilförare brukar göra när de ser en människa gå längs vägkanten, vilket får mig att hoppa ner i diket. Så oförskämt, det var som att han inte såg mig.

Jag är äntligen framme vid kyrkan och det lilla cafét, jag ska bara gå över vägen så är jag där. Men innan jag går över så slänger jag en blick över axeln och ser jag att det är fullt med folk vid kyrkan. Kvinnorna har svarta klänningar och svarta huvudbonader och männen har svart kostym eller smooking, vilket betyder att det är en begravning på gång. Usch, jag hatar begravningar, det är så sorgligt, jag har varit på en för några år sedan när min farmor dog och spänningen i kyrkan var hemsk. När jag spanar efter bilar för att gå över vägen så ser jag Anton, min bästa killkompis, gå ut från cafét med en kaffe i handen. Han tar upp en liten silvrig, rektangulär flaska ur innerfickan på sin kostym och håller i lite genomskinlig vätska i kaffet. Sprit. Hans ögon är röda och svullna och man ser att han har gråtit. Jag vinkar mot honom och ropar hans namn, men han reagerar inte. Jag ropar högre och springer fram till honom och knackar honom på axeln.

-Hur är det Anton? Vad har hänt? frågar jag.

Han stelnar till och kollar runt sig.

-Hallå, här är jag. Jag står precis framför dig. säger jag och puttar till honom.

Han kollar runt sig igen innan han slänger sin kaffe och sin spritflaska på marken och springer till kyrkan. Jag antar att någon han känner har dött och att det är den som ska begravas, men jag förstår inte varför han ignorerade mig.

Efter den mystiska händelsen med Anton så bestämmer jag mig för att gå till kyrkan i stället för till cafét, mammas telefonsamtal kan vänta. När jag går över fältet för att snabbare komma till kyrkan så börjar det kliar väldigt mycket på ryggen. Jag viker bak armen och kliar så mycket jag kan, sen tar jag andra armen och gör samma sak. Det börjar kliar mer och det börjar göra ont. Jag har stannat upp och står stilla och bara kliar. Har någon insekt bitit mig under min natt på gatan? Jag kliar och kliar och tillslut börjar det komma blod. Nu börjar jag bli rädd, men jag kan inte sluta kliar, jag blir galen snart! Jag lägger mig ner på gräset och drar ryggen fram och tillbaka. Jag känner en starkt svidande smärta innan den upphör helt, det blir knöligt att ligga på gräset så jag ställer mig upp och börjar gå igen. Jag blir orolig, jag måste verkligen kolla upp detta hos en läkare. Min vandring över fältet fortsätter tills jag kommer fram till kyrkan där nästan alla människor är

inne nu. Men jag känner igen paret som står vid ingången, det är mamma och pappa. Men vad gör de här? Mamma har en näsduk som hon ständigt torkar bort sina tårar med och pappa håller en beskyddande arm om hennes midja. Nu är jag bara några meter ifrån dem, men de vänder och går in utan att se mig.

När jag kommer in i kyrkan så hör jag sorlet av människor som pratar dämpat med varandra, blandat med ljudet av snyftningar. Längst fram i kyrkan så står det en vit kista som är nästan helt täckt av blommor, röda rosor, vita pioner och lila gerberor, mina favoritblommor. Där står också ett stativ med ett foto av en flicka i 17 års åldern, hon har blont lockigt hår som räcker henne precis nedanför bysten. Hon liknar mig på långt håll. Jag blickar ut över alla människor som sitter i bänkarna och konstigt nog så känner jag alla. Det är mina gamla läkare, min släkt, mina kompisar, nästan alla elever från min skola och min familj, men vad gör alla här? Denna dagen blir bara konstigare och konstigare. Jag går längs mittgången och kollar på alla som gråter och viskar med varandra, men ingen märker mig, ingen ser mig.

Jag letar efter mina föräldrar och viker av vid mitten av gången och går mot ett av fönstren och då ser jag något märkligt. Jag ser min spegelbild, men den ser inte ut som de brukar göra, på ryggen har jag två stora vingor som är gjorda av flera hundra vita och spröda fjädrar. Jag kommer inte ihåg att jag har satt på mig några vingor, eller att jag ens ägt några. Men när jag försöker dra bort dem så går det inte, de sitter fast som om de var limmade på min rygg. Prästen börjar prata och jag blir helt stel och kall när jag hör vad hon säger.

-Vi har samlats här idag för att ta farväl av en underbar människa, en dotter, ett barnbarn, en kompis och en flitig elev. säger prästen. Vi ska tillsammans säga ett sista farväl av Johanna Andersson, som gav oss 17 underbara år i hennes sällskap, dock var de alldeles för få.

Vad säger hon? Är detta min begravning? Det skulle förklara allt, förutom att jag var här nu! Jag springer fram till fotografiet och mycket riktigt så var det jag på bilden. Jag skyndar fram till kistan för att dra upp locket och se om det ser ut som att jag ligger där, men jag får inget grepp om locket. Efter en stund ger jag upp och jag springer fram till mamma som sitter på främsta raden, jag slänger mig runt halsen på henne.

-Mamma vad händer? Jag förstår ingenting! Jag är rädd och jag behöver dig nu! skriker jag till henne.

Hon stelnar till, men hon svarar inte. Hon petar på pappa.

-Känner du? frågar hon.

-Känner vad? fråga pappa tillbaka.

-Hon är här, det svär jag på! viskar mamma.

Jag kramar pappa också och samma sekund så stelnar han också till.

-Ja, jag känner det också! viskar han tillbaka. Jag tror hon är med oss.

Efter att prästen pratat klart så går mamma och pappa fram till talarstolen.

-Jag vill börja med att tacka alla för att ni är här och stöttar oss idag. Vår dotter var mycket älskad. Hon ÄR mycket älskad. säger mamma mellan snyftningarna.

Jag ställer mig bredvid henne och kramar hennes hand.

-Vi båda har känt hennes tillvaro här idag och det gör så att jag känner mig säker. Det hjälper mig att slappna av och att tro att hon har det bra nu. Vart hon än är. fortsätter hon. Jag känner hur tårar bildas i mina ögon och jag börjar skaka, varför lämnade jag henne? Min älskade mamma behöver mig.

-Man kan alltid fortsätta att tänka på vad som skulle hända om inte spårvagnen åkte där just då, om Johanna hade tagit en annan väg just den dagen. Men det som har hänt har hänt och tyvärr så finns det inget att göra åt saken, utan det ända vi kan göra är att hitta

ett sätt att leva med det och gå vidare. Och det är mycket lättare att göra med er vid vår sida, säger pappa och han kramar om mamma innan de gråtandes, går tillbaka till sina platser, men mig tätt bakom sig.

Efter middagen och besöket på puben så följde jag med mamma och pappa hem på kvällen. Medan jag väntade på att de skulle gå och lägga sig så gick jag in i det rum som jag antagligen skulle varit i just nu. Levandes. Jag kollar runt och ler av alla minnen jag har härifrån. Mamma och pappa säger godnatt och jag går in till deras sovrum igen. Jag står och lutar mig mot väggen och tänker på hur mycket jag älskar dem båda. Sedan kryper jag ner i sängen mellan dem så att jag för alltid kan hålla dem trygga.